

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	1111244954
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111244954.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Q. S., bývajúceho vo M., F. XXXX, zastúpeného splnomocnenkyňou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Daniel Futej, CSc., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, Bratislava, Imricha Karvaša 1, o 2 820,30 eur s príslušenstvom, vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 10C/216/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2015 sp. zn. 9Co 201/2014, 9Co 202/2014 a 9Co 203/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len "súd prvého stupňa" alebo „prvostupňový súd“) z 3. februára 2014 č. k. 10C 216/2011-522 v napadnutej časti (čo do zamietnutia žaloby a trov konania, keď inak okrem toho prvostupňový súd zamietol návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Rovnako naložil s uzneseniami súdu prvého stupňa zo 6. marca 2014 č. k. 10C 216/2011-538 a 10C 216/2011-540 (z ktorých tým prvým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20 eur za podané odvolanie s poukazom na položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v zákone SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ďalej len „sadzobník“ a „poplatkový zákon“, druhým potom povinnosť zaplatiť súdny poplatok 21,60 eur za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, v tomto prípade s poukazom na položku 20a sadzobníka v poplatkovom zákone) a napokon žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie uznesení súdu prvého stupňa odôvodnil ich vecnou správnosťou, v prípade oboch majúč za to, že žalobcu stíhali obe poplatkové povinnosti pre podanie ním odvolania elektronickými prostriedkami až po nadobudnutí účinnosti novelizácie poplatkového zákona, ktorou bol opustený inštitút skoršieho vecného oslobodenia konaní vo veciach nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon č. 286/2012 Z. z.) a rozhodujúcim tu bol čas začatia odvolacieho konania, resp. urobenia podania začínajúceho také konanie (nie čas začatia konania ako celku).

Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa (? , takže tu šlo o zjavnú, nech aj v rámci dovolacieho návrhu výslovne nevyjadrenú požiadavku na zrušenie rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov). Dovolanie odôvodnil odňatím mu (postupom odvolacieho i prvostupňového súdu) možnosti konať pred súdom, majúcim spočívať v prekvapivosti rozhodnutia najmä odvolacieho súdu. Prekvapivosť mala byť daná tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu popiera doterajšiu konštantnú judikatúru a je v rozpore so zákonnou a ústavnou úpravou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania (v čase pristúpenia dovolacieho súdu k zaoberaniu sa ním vecou smerujúceho už len proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý mal povahu uznesenia, keďže dovolacie konanie vo veci samej prvostupňový súd uznesením z 26. augusta 2015 č. k. 10C 216/2011 - 581 zastavil) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v tejto veci neprichádza do úvahy. Nejde tu totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu; o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z pohľadu možného výskytu niektorej z väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania a uvedených v ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., nezistil však, žeby konanie či jeho výsledok (dovolaním napádaný rozsudok) bol postihnutý ktoroukoľvek takouto vadou. To platilo aj o podmienke prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., na ktorú poukazoval dovolateľ.

Dovolacia námietka o odňatí možnosti žalobcovi konať pred súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo podľa jeho názoru prekvapivé, nebola opodstatnená. Za prekvapujúce je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. napr. uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (tu por. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyzníeva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia, týkajúce sa posúdenia poplatkovej povinnosti žalobcu, na rovnakých skutkových a právnych záveroch (hoc aj prvostupňový súd s obmedzením sa pri argumentácii len na paušálny odkaz na dve z položiek sadzobníka v poplatkovom zákone a takto i s prenesením povinnosti na riadne odôvodnenie záveru o existencii poplatkovej povinnosti na odvolací súd).

Z obsahu dovolania je navyše zrejmé, že dovolateľ ním v skutočnosti namietal nesprávne právne

posúdenie vecí odvolacím i prvostupňovým súdom, to ale (samo osebe) prípustnosť dovolania nezakladá a dovolací súd by mal možnosť tu uvádzanou námietkou sa zaoberať len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania potom podľa § 146 ods. 1 písm. a/ a § 243b ods. 5 vety prvej O. s. p. v spojení s §§ 10 a 12 poplatkového zákona nerozhodoval. Dôvodom pre takýto postup nebolo iba to, že tu vo vzťahu k otázke urobenej predmetom dovolacieho konania nešlo primárne o vzťah medzi účastníkmi konania, ale o vzťah poplatníka a štátu (v ktorom len zhodou okolností bol štát tiež procesným súperom dovolateľa), ale najmä to, že konanie vo veciach súdnych poplatkov je jedným z konaní, ktoré možno začať aj bez návrhu a ktoré sa vyznačujú tiež tým, že v nich právo účastníkov na náhradu trov konania nevzniká zo zákona (práve podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Bezvýnimочnosť pravidla spôsobuje i nemožnosť rozhodovania (ktorým môže byť len výber aspoň z dvoch možností a tu je iba jedna), v dôsledku čoho je i tzv. náhradový výrok v rozhodnutí nadbytočný.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.